

Malíře Vladimíra Vašíčka znáte už léta. Touto výstavou vám představuje své práce za poslední tři roky.

Jejich základní koncepce je jasná a neměnná: jsou to především oči a city umělce, které se chápou skutečnosti. Oči a city, upoutané barvami, syrovostí a plodností slováckého kraje. Jejich pomocí se probouzí představivost — část malířovy bytosti, forma jeho života.

Stačí náraz třeba jen nepatrného zlomku reality — větvíčka keře, barevnost obilí, zářící slunko — a začne se točit kolotoč Vašíčkových představ, které nemohou být vyjádřeny jinak než barvou.

Čisté barvy jsou jediným výrazovým prostředkem. Na obraze je s nimi zacházeno záměrně rozumově: nejen v zájmu vybudování obrazové plochy, v zájmu vytvoření nového obrazového prostoru, ale hlavně proto, aby byla zachycena ta část skutečnosti, kterou nevnímáme svými smysly. Tep, růst a pohyb přírody, lidí a krajiny.

Obě tváře skutečnosti — viditelná i neviditelná — se tedy prolínají.

Odtud pramení formové zpracování.

Na krajinách z roku 1956 se objevují části iluzivně budovaného prostoru

a tvaru spolu s prostorem a tvarem nově vytvořeným. Divák nestojí před obrazem, nýbrž je vtahován do něho, doprostřed přírody. Tento prvek nechybí ani později, jmenovitě v roce 1958, kdy už docela převládla tendence čistého výtvarného přebásnění, evokování; iluzivní prostor a tvar zmizely. Čisté barvy v plné intenzitě — modře, zeleně, zářivé žlutě, oranže, fialová, běloba, čern, žhavá škála červení v plochách nebo konečně jen v krátkých úsecích čar ve vysokých pastách na sebe narážejí a prostupují se; jsou zároveň tvarem i prostorem. Je v nich hybnost a dramaticnost.

Figurální komposice mají obdobnou problematiku, ale uchovávají si užší přimknutí k smyslově postižitelným tvarům.

A právě tu a zvláště v poslední době si Vašíček znova uvědomuje nutnost pevného držení se reality. Domnívám se, že začíná nový vývojový krok, boj o další stupeň výtvarného vyjadřování.

Aniž tím byla obětována základní nota jeho obrazů. Kde nic nenaříká a nelká. Ve kterých slunce proniká zemí, země stoupá do oblak, lidé srůstají s krajinou a sluncem. Které jsou oslavou a optimistickým přitakáním životu.

Alena Konečná.

SEZNAM VYSTAVENÝCH PRACÍ:

1.	Ženy na trhu	100×81	1956
2.	Letní krajina	100×81	1956
3.	Žena s nádobou na hlavě	116×89	1956g
4.	Snídaně	61×38	1957j
5.	Žena s dítětem	97×85	1957
6.	Dvě dívky	65×81	1957ch
7.	Žnečka	116×85	1957k
8.	Dívka s košem hroznů	92×73	1957 :
9.	Podzim	116×89	1957
10.	Květ kaštanu	38×65	1957d
11.	Blatouchy	46×33	1958
12.	Krajina ve vedru	60×73	1958g
13.	Obilná pole	73×92	1958
14.	Úrodná krajina	73×92	1958
15.	Žena trhající třešně	130×81	1958
16.	Obraz slunce	55×46	1958
17.	Kukuřice	100×73	1958
18.	Krajina se sluncem	81×100	1958d
19.	Polní kytka	46×55	1958
20.	Dívka v bílém šátku	65×54	1959fe
21.	Červený a zelený deštník	116×100	1959k
22.	Pivoňky	75×65	1959
23.	Návrat z pole	116×100	1959z
24.–30.	Akvarely a pastely		